

WAARHEEN WIJZEN DE TEKENEN?

Door: Richard Jordan

Het Bijbelboek Marcus besluit met een passage die iedere gelovige, en een ieder die onder christenen werkzaam is, biddend zou moeten overwegen:

Markus 16:19 en 20:

19 De Heere dan, nadat Hij tot hen gesproken had, is opgenomen in den hemel, en is gezeten aan de rechter hand Gods.

20 En zij, uitgegaan zijnde, predikten overal, en de Heere wrocht mede, en bevestigde het Woord door tekenen, die daarop volgden. Amen.

Om de volledige betekenis te vatten van deze laatste zinnen is het nodig na te gaan hoe “tekenen”, in zijn algemeenheid, worden gebruikt in de Schrift en waar ze op wijzen. In dit verband is Psalm 74:9 een goede plaats om mee te beginnen. Sprekende over de conditie van het volk Israël zegt de profeet:

“Psalm 74:9: Wij zien onze tekenen niet; er is geen profeet meer, noch iemand bij ons, die weet, hoe lang.

Het is duidelijk dat de tekenen behoren bij het volk Israël. Ze zijn hun eerstgeboorterecht; “het zijn onze tekenen” zegt Israël.

Het volk werd geboren temidden van tekenen en wonderen zoals ook Mozes hen daaraan herinnerde in Deut.26:8:

“En de HEERE voerde ons uit Egypte, door een sterke hand, en door een uitgestrekte arm, en door groten schrik, en door tekenen, en door wonderen.

Toen Mozes de opdracht kreeg om Israël uit Egypte te leiden werden hem twee kenmerkende tekenen gegeven om het volk te motiveren om te geloven. De Heer zei tot Mozes in Exodus 4:8:

“En het zal geschieden, zo zij u niet geloven, noch naar de stem van het eerste teken horen, zo zullen zij de stem van het laatste teken geloven.

De eerste tekenen in de Schrift zijn dus uitgevoerd als tekenen voor Israël in verbinding met hun bevrijding uit Egypte en hun te funderen als een volk.

In de gehele geschiedenis van Israël waren tekenen een deel van haar eerstgeboorterecht. Als ze op de plaats was waar ze thuishoorde, deed wat God van hen wilde, dan waren deze tekenen in hun midden. Aan de andere kant stopten de tekenen als Israël in zonde en ongeloof viel zoals dat het geval was in Psalm 74. Spreuken 29:18 spreekt hier ook over:

“Als er geen profetie is, wordt het volk ontbloot;.....”.

Toen dus de Heere Jezus Christus verscheen en tekenen en wonderen begon te doen was dat niets iets nieuws voor Israël. Ze wisten precies wat er gaande was. Joh.4:48 zegt ons:

“Jezus dan zeide tot hem: Tenzij dat gijlieden tekenen en wonderen ziet, zo zult gij niet geloven.

Onze Heer wist dat Israël niet zou geloven als ze geen tekenen en wonderen zouden zien. Waarom niet? Omdat ze verwacht werden, tekenen waren haar eerstgeboorterecht. Ze waren een deel van het programma van Israël en Israël had het recht om ze te verwachten. Dat is de reden waarom Petrus, op de Pinksterdag, aan zijn volk betuigt:

“Hand.2:22: Gij Israëlietische mannen, hoort deze woorden: Jezus den Nazarener, een Man van God, onder ulieden betoond door krachten, en wonderen, en tekenen, die God door Hem gedaan heeft, in het midden van u, gelijk ook gijzelven weet;

Jezus Christus was “een Man van God”, hoe? “Door krachten, en wonderen, en tekenen”, die God door Hem gedaan heeft”. Ze zouden niet geloven als Hij geen wonderen en tekenen zou doen en daarom gaf God Hem de nodige geloofsbrieven om te laten zien wie Hij was.

Paulus volgt later deze zelfde gedachtegang als hij in 1Kor.1:22 schrijft:

“Overmits de Joden een teken begeren, en de Grieken wijsheid zoeken;

Let op de formulering: “Overmits de Joden een teken begeren”. Zonder zo’n bevestiging zouden de Joden eenvoudigweg NIET geloven. Ze verwachten het gewoon. Ze eisten het. Het was hun eerstgeboorterecht.

In het licht hiervan moet het ons niet verbazen dat iedere verbondssluiting, die God maakte met het volk Israël, gepaard ging met een teken. Ondanks het feit dat hier vaak geen aandacht aan wordt geschonken is het in werkelijkheid een belangrijk punt om te begrijpen waarvoor de tekenen dienden en wat er mee bedoeld werd.

BESNIJDENIS

Rom.4:11 zegt dat besnijdenis een “teken” is en voor het eerst, door God aan Abraham, werd gegeven in Gen.17, en er blijft geen twijfel over bestaan waar dit teken op wijst:

“Gen.17:9-11: 9 Voorts zeide God tot Abraham: Gij nu zult Mijn verbond houden, gij, en uw zaad na u, in hun geslachten. 10 Dit is Mijn verbond, dat gijlieden houden zult tussen Mij, en tussen u, en tussen uw zaad na u: dat al wat mannelijk is, u besneden worde. 11 En gij zult het vlees uwer voorhuid besnijden; en dat zal tot een teken zijn van het verbond tussen Mij en tussen u.

“Gen.17:13: De ingeborene van uw huis, en de gekochte met uw geld zal zekerlijk besneden worden; en Mijn verbond zal zijn in ulieder vlees, tot een eeuwig verbond.

Besnijdenis was het teken van het verbond met Abraham. Door dit: “besnijdenis in het vlees, die met handen geschiedt” (Ef.2:11), droeg Israël letterlijk het verbond met Abraham in hun vlees.

Zo fundamenteel was de eis van de identiteit dat het de basis was van al hun verbonden. Als een “vreemde” verlangde deel uit te maken van het bevoorrechte volk dan was de besnijdenis het ritueel ter inwijding (Ex.12:48). Het was door het zich onderwerpen aan de besnijdenis dat een Heiden van het verbond met Abraham gebruik kon maken.

Omdat besnijdenis een teken was van het verbond van God met Israël, door Abraham, is het duidelijk dat de besnijdenis in de huidige bedeling die waarde niet heeft. Met de terzijde stelling van het volk Israël (Rom.11:11-15), kon Paulus nu schrijven:

“Gal.6:15: Want in Christus Jezus heeft noch besnijdenis enige kracht, noch voorhuid, maar een nieuw schepsel.

Dat is nogal een verandering! Omdat Israël terzijde is gesteld heeft het “teken der besnijdenis” niet meer iets om op te wijzen.

DE SABBAT

Toen God, door Mozes, verder ging met het verbond met Israël gaf Hij opnieuw een teken als een ceremoniële naleving van dat verbond. Exodus 31:12-18 zet duidelijk de naleving uiteen van de Sabbat als: *“Hij zal tussen Mij en tussen de kinderen Israels een teken in eeuwigheid zijn; (Ex.31:17).* Het moest dat deel van het Mozaïsch verbond worden dat het geheel vertegenwoordigde:

“Ex.31:16 Dat dan de kinderen Israels den sabbat houden, den sabbat onderhoudende in hun geslachten, tot een eeuwig verbond.

De Sabbat was een aan het volk Israël gegeven teken dat ten doel had hen eeuwig te herinneren aan het verbond dat God met hen, door Mozes, gemaakt had.

Vandaar dat God, door Ezechiël, Israël eeuwen later oproept tot bekering met het verzoek:

“Ez.20:19-20: 19 Ik ben de HEERE, uw God, wandelt in Mijn inzettingen, en onderhoudt Mijn rechten, en doet dezelve. 20 En heiligt Mijn sabbatten, en zij zullen tot een teken zijn tussen Mij en tussen ulieden, opdat gij weet, dat Ik, de HEERE, uw God ben.

Echter met de huidige “val van Israël” is dit Joodse teken niet meer operationeel en wijst nergens meer heen. Vandaar dat Paulus de gelovige vandaag de instructie geeft:

“Kol.2:16: Dat u dan niemand oordele in spijs of in drank, of in het stuk des feest dags, of der nieuwe maan, of der sabbatten;

DE WATERDOOP

Het volgende grote verbond dat God met Israël maakte werd gegeven aan Koning David. Dat verbond had te maken met het koninkrijk dat God beoogde te vestigen door Israël.

2Sam.7:12-16 geeft verslag van het geven van het Davidisch Verbond, het wezen hiervan is gevat in de woorden: *“Ik zal den stoel zijns (David) koninkrijks bevestigen tot in eeuwigheid.*

Dit koninkrijk was reeds lang beloofd aan het volk Israël. In feite is het doel van God dat de geboorte van het volk gecentreerd is in dit koninkrijk. God had Zelf, door Mozes, aan Israël beloofd:

“Ex.19:6: En gij zult Mij een priesterlijk koninkrijk, en een heilig volk zijn. Dit zijn de woorden, die gij tot de kinderen Israels spreken zult.

Ofschoon er geen specifiek “teken” rechtstreeks geïdentificeerd is met het Davidisch Verbond is het, in het licht van Ex.19:6, niet moeilijk om het teken van intrede in het koninkrijk te identificeren.

Merk op dat Israël een “priesterlijk koninkrijk” zou worden. In Ex.29: leren we dat de inwijding tot het priesterambt gebeurde door een ceremonie die twee zeer belangrijke rituelen omvatte: ten eerste het wassen met water; ten tweede het zalven met olie. Met andere woorden, om een priester vóór te bereiden zijn dienst te verrichten moesten er twee dingen gebeuren: ten eerste: hem wassen met water”(vers 4) en dan: “hem zalven” (vers 7).

Deze twee dingen worden prachtig met elkaar verbonden toen onze Heer, de ware Hogepriester van Israël (Hebr.3:1), kwam om te worden gedoopt door Johannes de Doper ten einde “alle rechtvaardigheid te vervullen”. Ten eerste werd Hij met water gewassen en toen, door de Vader, gezalfd met de Heilige Geest (Matth.3:13-17). Aldus was Zijn inwijding, in Zijn bediening, als Profeet, Priester en Koning van Israël, compleet.

Waterdoop is het teken van het Verbond van het Koninkrijk, het Davidisch Verbond. Het is “de deur” waardoor de gelovige Israëliet zichzelf identificeerde als deel van de “kleine kudde” aan wie de Vader het beoogde Koninkrijk wilde geven (Lukas 12:32; zie Lukas 7:29-30).

Dat is het waarom Johannes de Doper predikte:

“Mark.1:4: Johannes was dopende in de woestijn, en predikende den doop der bekering tot vergeving der zonden.

We leren van Hand.13:24 dat Johannes zijn doop der bekering predikte tot al den volke Israëls.

Met andere woorden, Johannes predikte een nationale doop tot het volk Israël als een middel tot nationale bekering en voorbereiding om een koninkrijk van priesters te zijn waartoe God dit bevoorrechte volk had bestemd. In de Schrift is de waterdoop duidelijk verbonden met het koninkrijk dat gegeven wordt aan Israël.

In Hand.2:38 herhaald Petrus de woorden van Johannes in Mark.1:4 als hij tot Zijn volk zegt:

“Hand.2:38: Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen.

Petrus zijn beroep op Israël is een verdere ontwikkeling van de eerdere oproep van Johannes tot bekering, die Israël riep om hun geloof te stellen in hun Messias en zichzelf te bereiden tot haar door God gegeven rol als “een koninklijk priesterdom, een heilig volk”(1Petr.2:9).

Evenals de besnijdenis een teken is van het Abrahamitische Verbond en de sabbat een teken is van het Verbond met Mozes, zo is de waterdoop het teken van het Davidisch Verbond. Evenals met de andere tekenen resulteerde het terzijde stellen van Israël in het terzijde stellen van het praktiseren van de waterdoop. Het heeft in het huidige programma van God geen plaats.

Als het programma van God, voor Israël, vervangen is door Zijn programma voor het Lichaam van Christus dan is Israëls water ceremonie vervangen door de doop, door de Heilige Geest, in het Lichaam van Christus:

“1Kor.12:13: Want ook wij allen zijn door een Geest tot een lichaam gedoopt; hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij dienstknechten, hetzij vrijen; en wij zijn allen tot een Geest gedrenkt.

Dit is de “éne doop” van Efeziërs 4:5 die vandaag van toepassing is.

Wij geloven dat er twee redenen zijn waarom de waterdoop vandaag niet van toepassing is:: ten eerste dat het Davidisch Verbond zijn uiteindelijke vervulling zal hebben in de verre toekomst van de Messias en Zijn koninkrijk (Psalm 132:11) en dus zou een “teken”, in het hier en nu, de dingen verwarren. Ten tweede zou de waterdoop (zoals we dat in dit artikel hebben laten zien) begrepen kunnen worden voor wat het werkelijk is: het ritueel ter inwijding in het “koninklijk priesterdom”. In het boek Handelingen is de waterdoop dus steeds verbonden met “tekenen en wonderen”.

GEESTELIJKE “TEKENEN”

Het volk Israël was een Nieuw Verbond beloofd, een Verbond waarin God Zelf hen in staat zou stellen om alles te doen wat Hij beoogde dat ze zouden doen. Dit verbond staat in Jer.31:31-34. Het wezen van het Nieuwe Verbond wordt duidelijk uiteen gezet in Ezechiël 36:27:

“En Ik zal Mijn Geest geven in het binnenste van u; en Ik zal maken, dat gij in Mijn inzettingen zult wandelen, en Mijn rechten zult bewaren en doen.

Deze directe bekrachtiging van het volk, door de Heilige Geest, verzekert de vervulling van het doel van God met Israël. Het teken van deze bekrachtiging door de Heilige Geest wordt gevonden in de lijst met “tekenen” in passages als Mark.16:17-18 en 1Kor.12:7-11. Al deze gaven zijn tekenen voor het volk Israël die wijzen op de bekrachtiging van de Heilige Geest, het “zalven” van Ex.29:7 dat de voorbereiding voltooid voor het priesterambt.

Eén voorbeeld daarvan is “het spreken in tongen (talen)” Hand.2:4 zegt:

“En zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest, en begonnen te spreken met andere talen, zoals de Geest hun gaf uit te spreken.

Het bewijs van de bekrachtiging door de Geest was het spreken in tongen (talen). Dit zelfde bewijs wordt geleverd in Hand.10:44-47 toen de Geest viel op hen die in het huis van Cornelius aanwezig waren.

Paulus zegt dus in 1Kor.14:22:

“Zo dan, de vreemde talen zijn tot een teken.....”

Omdat Paulus alreeds heeft gezegd dat “de Joden een teken verlangen”, is het duidelijk dat deze “gaven”, waarvan tongen slechts een vertegenwoordiging is, tekenen zijn, gegeven aan Israël, met het doel om de bekrachtigende bediening van de Heilige Geest te identificeren. Als een voorsmaak van: “.....de krachten der toekomstige eeuw”, deze tekenen waren in het bijzonder passend bij de hoop van Israël op het Koninkrijk.

Echter zijn deze tekenen, met het ter zijde stellen van Israëls Koninkrijk, gestopt (1Kor.13:8-10). Dat dit zowel een historische als een dispensationele werkelijkheid is wordt geïllustreerd in de bediening van Paulus. Toen de “vermindering” van Israël (Rom.11:12) voltooid was aan het einde van de Handelingen periode, is het duidelijk dat deze tekenen ook verdwenen en niet meer functioneerden, zelfs niet in de bediening van de grote apostel Paulus (zie bijvoorbeeld 2Tim.4:20).

Met de val van Israël en haar programma hebben haar tekenen niets meer om naar te verwijzen.

HOE ZIT HET NU?

Alle tekenen wijzen op het doel van God in en door het volk Israël, zij zijn het volk van de tekenen; hun behoort het programma van de tekenen toe. Toen het volk Israël terzijde werd gesteld werd haar programma van tekenen ook terzijde gesteld.

In de huidige bedeling der genade zijn er geen tekenen zoals die aan Israël waren gegeven. Toen de tekenen waren terug genomen werden ze vervangen door veel betere dingen: de volheid van Gods openbaring, van Zijn genade aan ons, in Christus Jezus hetgeen we vinden in de brieven van de Apostel Paulus.

Vertaler: L. H. Meijer.

E-mail : l.h.meyer@ziggeo.nl